

33. Der synes da ikke at være anden mulighed end at benytte et udtryk som „forpligtelser af større betydning“. Mod et sådant udtryk kan det med rette indvendes, at det er vagt og ubestemt. På den anden side kan dette måske netop være en fordel, idet regelens reelle indhold herved kan fastlægges i praksis under hensyn til skiftende tiders behov og opfattelse af, hvilke forpligtelser der er af større betydning. I den nærmeste fremtid ville man utvivlsomt videreføre den hidtidige praksis bl. a. med hensyn til handels-traktater og voldgiftstraktater, men en eventuel fremtidig ændret vurdering af sådanne traktaters almindelige betydning vil kunne medføre en ændret praksis uden at gøre vold på grundlovens ord. Endvidere vil det være muligt at lægge vægt ikke blot på den større eller mindre betydning af visse grupper af traktater, men også på den konkrete betydning af en enkelt traktat.

34. Under hensyn til, at den pågældende grundlovsregel ikke blot er afgørende for regeringens forfatningsretlige pligter, men også for dens folkeretlige legitimation, ville en mere præcis formulering muligvis være at foretrække, hvis den kunne udformes. Hensynet til de fremmede lande, med hvilke den danske regering skal kontrahere, taler dog ikke afgørende imod den foreslåede formulering. Det kan nævnes, at både den norske Grundlov og den svenske Regeringsform benytter sig af tilsvarende udtryk, uden at disse vides at have givet anledning til vanskeligheder i Norges og Sveriges forhold til fremmede lande. Den norske Grundlovs § 26 kræver Stortingets godkendelse af traktater „angående sager af særlig vigtighed“, og den svenske Regeringsforms § 12 kræver rigsdagens godkendelse af traktater „av större vikt“. Internationale hensyn kan derfor ikke være til hinder for at anvende den foreslåede formulering.

35. Man kunne tænke sig at gå et skridt videre og kræve rigsdagens godkendelse af enhver traktat, uanset dens indhold og betydning. Noget praktisk eller principielt behov for en sådan ordning synes dog ikke at have gjort sig gældende, og såfremt samtykket skulle gives i den hidtil anvendte form, ville ordningen medføre en urimelig forøgelse af rigsdagens arbejdsbyrde.

36. Man kunne imidlertid tænke sig at lade rigsdagen meddele sit samtykke stiltiende, idet traktaten blev forelagt rigsdagen og betragtedes som godkendt, hvis der ikke inden en vis frist var fremsat anmodning om at få den optaget til behandling. Resultatet af denne behandling kunne da blive enten en forkastelse eller en udtrykkelig godkendelse. En ordning af denne art følges i England, og et nyligt fremsat forslag til ændring i Hollands grundlov bygger på samme princip. I en foreslået art. 60, 2. stk., hedder det om alle overenskomster med fremmede magter og folkeretlige organisationer, at de „så hurtigt som muligt forelægges General-Staterne; de ratificeres ikke og træder ikke i kraft, før de er godkendt af General-Staterne“. Og i en foreslået art. 60 a hedder det: „Godkendelsen anses for meddelt, såfremt ikke et af General-Staternes kamre inden 30 dage efter overenskomstens forelæggelse tilkendegiver ønske om, at overenskomsten skal gøres til genstand for en udtalelse af General-Staterne, eller såfremt begge General-Staternes kamre før udløbet af dette tidsrum erklærer, at ingen udtalelse forlanges.“ I en foreslået art. 60 b nævnes endelig nogle tilfælde, hvor godkendelse ikke kræves, uanset den almindelige hovedregel.

37. Da en sådan fremgangsmåde formentlig vil vise sig at være mere kompliceret end den her i landet hidtil fulgte, og da der næppe er noget behov for at udstrække rigsdagens kontrol med traktater udover det, der følger af de ovenfor fremsatte forslag, vil spørgsmålet ikke blive videre omtalt.

38. Den nugældende grundlov kræver endvidere rigsdagens samtykke til *ophævelse af forbund og handelstraktater*, men ikke til ophævelse af andre grupper af traktater. Denne